

τοῦτον οὐχ ὡς ἀδελφὸν αὐτῆς ἀλλ' ὡς ἄνδρα ἐκείνης εἰς
 τὴν οἰκίαν εἰσιέναι τὴν αὐτοῦ. 29 Καὶ τοιαῦθ' ἡμαρ-
 τηκότι καὶ οὕτω δεινὰ <καὶ> πολλὰ καὶ μεγάλα πεπονηκότι
 οὔτε τῶν γεγενημένων αὐτῷ μεταμέλει οὔτε <μέλει> τῶν
 μελλόντων ἔσεσθαι, ἀλλ' ὃν ἔδει κοσμιώτατον εἶναι τῶν
 πολιτῶν, ἀπολογίαν ποιούμενον τὸν ἑαυτοῦ βίον τῶν τοῦ
 πατρὸς ἁμαρτημάτων, οὗτος ἑτέρους ὑβρίζειν πειράται,
 ὥσπερ δυνάμενος ἂν πολλοστὸν μέρος τῶν ὄνειδῶν τῶν
 ἑαυτῷ προσόντων τοῖς ἄλλοις μεταδοῦναι, καὶ ταῦθ' ὑὸς
 ὢν Ἀλκιβιάδου, 30 <ὃς> ἔπεισε μὲν Δεκέλειαν Λακεδαι-
 μονίους ἐπιτειχίσαι, ἐπὶ δὲ τὰς νήσους ἀποστήσων
 ἔπλευσε, διδάσκαλος δὲ τῶν τῆς πόλεως κακῶν ἐγένετο,
 πλεονάκις δὲ μετὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ τὴν πατρίδα ἐστρα-
 τεύσατο ἢ μετὰ τῶν πολιτῶν ἐπ' ἐκείνους. Ἀνθ' ὧν καὶ
 ὑμῖν καὶ τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι τιμωρεῖσθαι προσήκει
 ὄντινα λαμβάνετε τούτων. 31 Καίτοι σφόδρα εἴθισται
 λέγειν ὡς οὐκ εἰκὸς ἔστι τὸν μὲν πατέρα αὐτοῦ κατελ-
 θόντα δωρεὰς παρὰ τοῦ δήμου λαβεῖν, τοῦτον δ' ἀδίκως διὰ
 τὴν φυγὴν τὴν ἐκείνου διαβεβλήσθαι. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ δεινὸν
 εἶναι, εἰ τὰς μὲν δωρεὰς αὐτοῦ ἀφείλεσθε ὡς οὐ δικαίως
 δεδωκότες, τούτου δὲ ἀδικοῦντος ἀποψηφιεῖσθε ὡς τοῦ
 πατρὸς χρηστοῦ περὶ τὴν πόλιν γεγενημένου. 32 Καὶ
 μὲν δὴ, ὧ ἄνδρες δικασταί, ἄλλων τε πολλῶν ἄξιον ἔνεκα
 αὐτοῦ καταψηφίσασθαι, καὶ ὅτι ταῖς ὑμετέραις ἀρεταῖς
 χρήται παραδείγματι περὶ τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας. Τολμᾷ
 γὰρ λέγειν ὡς Ἀλκιβιάδης οὐδὲν δεινὸν εἴργασται ἐπὶ τὴν
 πατρίδα στρατεύσας· 33 καὶ γὰρ ὑμᾶς φεύγοντας Φυλὴν